SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 207/03-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. februára 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Auxta prerokoval sťažnosť I. F., bytom K., zastúpenej advokátom JUDr. A. F., K., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 427/94 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. F. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 427/94 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice II p r i k a z u j e, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 427/94 konal bez zbytočných prieťahov.

3. I. F. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice II p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II j e p o v i n n ý uhradiť I. F. trovy právneho zastúpenia v sume 8 796 Sk (slovom osemtisícsedemstodeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu JUDr. A. F., K., do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 207/03-14 zo 14. novembra 2003 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť I. F., bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote pred nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 427/94.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla, že: *„... dňa 25. 3. 1994 na Obvodnom súde Košice II podala žalobu o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru, neskôr svoje podanie rozšírila o náhradu ušlej mzdy, čo súd pripustil uznesením zo dňa 30. 5. 1995. Súd prvého stupňa rozhodol v tejto veci rozsudkom zo dňa 27. 9. 1994 tak,*

že žalobu zamietol. Proti predmetnému rozhodnutiu sa včas odvolala. Krajský súd v Košiciach dňa 27. 4. 1995 uznesením sp. zn. 13 Co 205/1995 zrušil rozsudok súdu I. stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie. Obvodný súd Košice II. dňa 24. 10. 1995 žalobu opätovne zamietol. Po podaní odvolania Krajský súd v Košiciach dňa 30. 1. 1997 rozsudkom sp. zn. 18 C 188/96 určil, že rozviazanie pracovného pomeru je neplatné a v časti, ktorou okresný súd zamietol návrh ohľadne náhrady mzdy, zrušil tento rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd Košice II rozsudkom zo dňa 13. 5. 1998 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľke 18.000,- Sk, v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Nakoľko sťažovateľka pôvodne navrhovala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 6 000 Sk brutto mesačne za obdobie od 1. 1. 1994 do 12. 8. 1994, podala proti rozsudku odvolanie.

Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 26. 1. 1999 zrušil rozsudok súdu I. stupňa v jeho napadnutej časti, vrátil mu vec na ďalšie konanie, pričom uložil súdu I. stupňa doplniť dokazovanie (...).

(...) Okresný súd Košice II začal v tejto veci konať až v roku 2002, kedy v máji 2002 bola za znalkyňu ustanovená Ing. M. D., ktorá však pre zaťaženosť spracovaním posudkov v iných veciach požiadala o ustanovenie nového znalca. Dňa 14. 8. 2002 vydal Okresný súd Košice II uznesenie, ktorým ustanovil znalca Ing. M. P. (...) Pre veľkú zaťaženosť znalecký posudok nevypracoval. V podaní už tretím znalcom v tejto veci je v súčasnosti Ing. PhDr. A. V., ktorá bola za znalkyňu ustanovená uznesením zo dňa 27. 1. 2003.“

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľka navrhla ústavnému súdu vydať nález:

„1. Základné právo I. F. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 427/94.

2. Okresnému súdu Košice II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 427/94 konal bez zbytočných prieťahov.

3. I. F. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 30.000,- Sk, ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.

4. I. F. priznáva právo na náhradu trov konania, ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľka listami z 2. mája 1997, 4. augusta 1997, 14. januára 1998, 23. apríla 1998, 18. januára 1998 a 15. februára 2001 žiadala okresný súd o odstránenie prieťahov v konaní.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne predložených vyjadrení účastníkov a súdneho spisu.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 18 C 427/94 zistil nasledovné:

Sťažovateľka 25. marca 1994 podala okresnému súdu žalobu o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru, ktorú neskôr rozšírila aj o náhradu ušlej mzdy. Zmenu žaloby okresný súd pripustil uznesením z 30. mája 1995.

Okresný súd 22. júna 1994 vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k žalobe.

Sťažovateľka listom doručeným okresnému súdu 26. júla 1994 urgovala nariadenie termínu pojednávania.

Okresný súd 24. augusta 1994 nariadil pojednávanie na 27. september 1994, na tomto pojednávaní vyniesol rozsudok, ktorým zamietol žalobu sťažovateľky v celom rozsahu.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa sa sťažovateľka 4. novembra 1994 odvolala. Okresný súd 9. novembra 1994 vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k odvolaniu a spis zaslal

30. marca 1995 Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“). Tento 27. apríla 1995 uznesením sp. zn. 13 Co 205/95 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Okresný súd 22. mája 1995 nariadil pojednávanie na 30. máj 1995, na tomto pojednávaní vykonal dôkazy výsluchom svedkov a pojednávanie odročil na 15. jún 1995 za účelom ďalšieho vykonávania dôkazov.

Pojednávanie nariadené na 15. jún 1995 bolo odročené na neurčito z dôvodu neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu.

Pojednávanie 21. septembra 1995 bolo z dôvodu neprítomnosti sudkyne odročené na 24. október 1995.

Na pojednávaní 24. októbra 1995 bol vyhlásený rozsudok, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľky. Sťažovateľka 7. decembra 1995 podala proti predmetnému rozsudku odvolanie.

Okresný súd listom z 2. februára 1996 vyzval sťažovateľku na doplnenie odvolania, čo sťažovateľka urobila podaním doručeným 23. apríla 1996.

Nariadením okresného súdu z 20. marca 1996 bol spis predložený krajskému súdu 28. marca 1996.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 13 Co 188/96 z 30. januára 1997 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok v časti zmenil (vyslovil, že rozviazanie pracovného pomeru je neplatné) a vo zvyšnej časti (určenie náhrady mzdy a náhrady trov konania) rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Opatrením predsedu okresného súdu zo 7. februára 1997 bol spis prikázaný do iného senátu okresného súdu.

Okresný súd 20. marca 1997 doručil rozsudok krajského súdu účastníkom konania.

Sťažovateľka listami doručenými okresnému súdu 2. mája 1997, resp. 4. augusta 1997, 14. januára 1998 a 25. februára 1998 urgovala nariadenie termínu pojednávania.

Výzvou zo 17. júna 1997 žiadal okresný súd žalovaného o predloženie odpisu mzdového listu sťažovateľky, ktorý tento nepredložil ani na základe urgencií z 29. júla 1997 a 7. januára 1998.

Opatrením predsedu okresného súdu z 20. apríla 1998 bol spis prikázaný do iného senátu okresného súdu.

Okresný súd 27. apríla 1998 nariadil pojednávanie na 13. máj 1998, na ktorom vyhlásil rozsudok, ktorým žalobe sťažovateľky v časti týkajúcej sa nároku na náhradu mzdy čiastočne vyhovel, vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

Sťažovateľka sa proti vyššie uvedenému rozsudku 16. júna 1998 odvolala. Okresný súd ju 4. augusta 1998 vyzval na doplnenie odvolania, ktoré doplnila podaním doručeným okresnému súdu 17. augusta 1998. Odvolanie bolo zaslané na vyjadrenie žalovanému 19. augusta 1998.

Okresný súd predložil vec krajskému súdu 9. novembra 1998, ktorý 26. januára 1999 uznesením sp. zn. 13 Co 327/98 zrušil rozsudok okresného súdu v napadnutej časti a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Spis bol vrátený okresnému súdu 3. marca 1999, 4. mája 1999 bolo zaslané vyššie uvedené uznesenie účastníkom konania.

Okresný súd 16. februára 2000 nariadil pojednávanie na 19. apríl 2000, ktoré bolo z dôvodu neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu odročené na 7. jún 2000.

Na pojednávaní 7. júna 2000 okresný súd vypočul účastníkov konania a svedka, vyzval sťažovateľku na upresnenie podanej žaloby v časti týkajúcej sa nároku na náhradu mzdy, následne pojednávanie odročil na neurčito.

Sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu 19. júna 2000 upresnila uplatnený nárok na náhradu mzdy.

Dňa 20. novembra 2000 okresný súd zaslal sťažovateľke vyjadrenie žalovaného k zmenenej žalobe.

Sťažovateľka listami doručenými okresnému súdu 15. februára 2001 a 23. apríla 2001 žiadala nariadenie termínu pojednávania.

Okresný súd 28. marca 2001 nariadil pojednávanie na 13. jún 2001, ktoré bolo z dôvodu práceneschopnosti sudcu zrušené.

Dňa 10. augusta 2001 okresný súd nariadil pojednávanie na 19. september 2001, na ktorom sa nezúčastnila sťažovateľka a ani žalovaný. Súd pojednávanie odročil na neurčito i z dôvodu nutnosti ustanovenia znalca.

Sťažovateľka listom z 22. apríla 2002 vyzvala okresný súd na nariadenie termínu pojednávania.

Okresný súd uznesením z 23. mája 2002 ustanovil znalca Ing. M. D., ktorá listom doručeným okresnému súdu 2. júla 2002 z dôvodu zaťaženosti s vypracovaním iných posudkov požiadala o ustanovenie nového znalca. Okresný súd 14. augusta 2002 vydal uznesenie, ktorým bol za znalca ustanovený doc. Ing. M. P., CSc. Tento pre veľkú zaťaženosť znalecký posudok nevypracoval, spis vrátil okresnému súdu 5. novembra 2002 a navrhol ustanoviť nového znalca.

Dňa 27. januára 2003 okresný súd uznesením ustanovil ďalšieho znalca Ing. PhDr. A. V., ktorej bol 13. marca 2003 odoslaný spisový materiál. Okresnému súdu bol 10. júna 2003 doručený znalcom vypracovaný znalecký posudok.

Okresný súd 17. septembra 2003 nariadil pojednávanie na 27. november 2003, ktoré z dôvodu neúčasti žalovaného a jeho právneho zástupcu odročil na 22. január 2004.

Ústavný súd zistil, že na pojednávaní 22. januára 2004 bol vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľke sumu 24 774,20 Sk do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Článok 48 ods. 2 ústavy zakotvuje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec

prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (napr. I. ÚS 98/99, II. ÚS 64/99).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy konštantne vychádza z toho, že „účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pričom k naplneniu tohto práva zásadne dochádza až právoplatným rozhodnutím“, čo v celom rozsahu uplatňuje vo veci sťažovateľky, predmetom ktorej je nárok na náhradu mzdy (II. ÚS 114/02, I. ÚS 27/03, IV. ÚS 92/03).

Rýchlosť, účinnosť a výsledok (odstránenie právnej neistoty účastníka) každého súdneho konania sú podmienené (subjektívne i objektívne) charakterom, ako aj právnou a faktickou zložitosťou prejednávanej veci, ďalej správaním účastníka súdneho konania, ako aj činnosťou súdu. Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci (1), správanie účastníkov konania (2) a spôsob, akým v konaní postupoval súd (3).

1) Predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o sťažovateľkou uplatnenom nároku na náhradu mzdy.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr. 1654/03 zo 16. decembra 2003 uviedol *„Uvedený spor navyše nemožno považovať za skutkovo jednoduchý, keďže v danom konaní bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie. V neposlednom rade je potrebné poukázať na dlhodobo pretrvávajúcu enormnú zaťaženosť*

sudcov tunajšieho súdu, teda aj vo veci konajúceho sudcu Mgr. F. Č., v súdnom oddelení ktorého je viac ako 700 nevybavených vecí, čo neumožňuje rozhodovať veci v lehotách pre účastníkov priaznivejších".

Aj v prípade, že by ústavný súd akceptoval tvrdenie predsedu okresného súdu o skutkovej zložitosti sporu, zastáva názor, že celkovú dĺžku konania pred okresným súdom do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, jeho priebeh a doteraz dosiahnuté výsledky nie je možné považovať za dôsledok vyvolaný právnou alebo faktickou zložitosťou veci.

Doterajšia dĺžka konania nemôže byť akceptovaná aj z toho dôvodu, že vo veci, v ktorej sa namietajú prieťahy, sa rieši existenčná otázka pre sťažovateľku. V týchto sporoch by mali súdy postupovať čo najrýchlejšie a najefektívnejšie. Takto však okresný súd nepostupoval v napadnutom konaní, keď na posúdenie skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, ustanovil znalca po vyše siedmich rokoch od podania žaloby.

2) Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania v procesnom postavení žalobkyne, toto neprispelo zásadným spôsobom k namietaným zbytočným prieťahom a ani k doterajšej dĺžke súdneho konania. Je pravdou, že sťažovateľka sa nezúčastnila pojednávania 10. augusta 2001, tohoto sa však nezúčastnil ani žalovaný, takže sťažovateľka svojou neúčasťou na ňom neprispela k zbytočným prieťahom. Sťažovateľka trikrát využila možnosť podania odvolania proti rozhodnutiam súdu prvého stupňa, ktoré bolo potrebné na výzvu okresného súdu dvakrát doplniť, čo treba zohľadniť v jej neprospech.

3) Tretím kritériom, na základe ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo ku zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu. Ústavný súd vyhodnotil ako nečinnosť, resp. neefektívnu činnosť okresného súdu:
- obdobie od 9. novembra 1994 (výzva žalovanému na vyjadrenie sa k odvolaniu) do 30. marca 1995 (predloženie spisu krajskému súdu),
- obdobie od 17. júna 1997 (vyžiadanie dokladov od žalovaného) do 27. apríla 1998 (nariadenie pojednávania),

- obdobie od 4. mája 1999 (zaslanie uznesenia krajského súdu sp. zn. 13 Co 327/98 účastníkom konania) do 16. februára 2000 (nariadenie pojednávania na 19. apríl 2000),
- od 19. júna 2000 (doručenie upresneného návrhu sťažovateľky) do 28. marca 2001 (nariadenie pojednávania),
- obdobie od 10. augusta 2001 (nariadenie pojednávania na 19. september 2001) do 23. mája 2002 (uznesenie o ustanovení znalca).

Predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti uvádza „... *súd v danej veci koná, o čom svedčí predovšetkým skutočnosť, že v konaní bolo tunajším súdom už trikrát rozhodnuté*“.

Aj keď je pravdou, že okresný súd v právnej veci sťažovateľky trikrát meritórne rozhodol, nemožno jeho konanie podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na následné zrušenie (zmenu) jeho rozsudkov odvolacím súdom (z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a nutnosti doplnenia dokazovania) považovať za relevantný a efektívny postup pri odstraňovaní neistoty sťažovateľky v preskúmavanom konaní.

K námietke predsedu okresného súdu ohľadom enormnej zaťaženosti sudcov okresného súdu ústavný súd konštatuje:

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru sa v rozhodovacej praxi ústavného súdu ustálil názor, že nadmerné množstvo veci, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné prieťahy v súdnom konaní (II. ÚS 120/02, IV. ÚS 15/03). Povahu objektívnych príčin možno priznať právnym udalostiam, ale uplatnenie ústavou zaručeného práva sa nemôže zmariť nenáležitým správaním štátnych orgánov, ktoré v mene štátu zabezpečujú uplatnenie práv zaručených ústavou (I. ÚS 145/02, IV. ÚS 28/03).

Ústavný súd so zreteľom na uvedené dospel k záveru, že okresný súd v konaní porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. I keď okresný súd 22. januára 2004 vyhlásil rozsudok, ústavný súd mu uložil, aby v konaní o návrhu sťažovateľky konal a rozhodol bez zbytočných prieťahov v súlade s normami Občianskeho súdneho poriadku [(§ 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde], pretože konanie nebolo ku dňu vydania nálezu ústavného súdu právoplatne skončené.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa ods. 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti z dôvodu pretrvávajúcich prieťahov a vysokej miery právnej neistoty žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 30 000 Sk.

V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje aj na finančnú ujmu, „*nakoľko do dnešného dňa disponuje len právoplatným a vykonateľným rozhodnutím, na základe ktorého môže od odporcu žiadať 18.000,- Sk. Jej možnosti vymôcť núteným výkonom rozhodnutia alebo prostredníctvom súdneho exekútora jej patriace peňažné prostriedky sa stále zmenšuje, pretože odporca sa zbavuje svojho majetku, z ktorého by mohla byť uspokojená aj sťažovateľka*“.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde s prihliadnutím na odôvodnenie sťažovateľky (najmä z pohľadu tvrdenia pretrvávajúcej právnej neistoty) a uznal podľa zásad spravodlivosti za odôvodnené priznať sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v požadovanej výške 30 000 Sk.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je fakultatívne a nenahrádza uspokojenie nárokov uplatnených v konaní,

v ktorom bolo zistené porušenie práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. A. F., K. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde priznal sťažovateľke úhradu trov konania v hodnote 8 796 Sk (slovom osemtisícsedemstodeväťdesiatšesť slovenských korún), a to za dva úkony právnej služby [§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)] v hodnote 4 270 Sk (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie podania vo veci samej). Základom pre výpočet odmeny za dva úkony právnej služby bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2002 vo výške 12 811 Sk. Ústavný súd priznal právnemu zástupcovi sťažovateľky dvakrát aj náhradu režijného paušálu po 128 Sk (§ 19 vyhlášky).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2004